

Οι γονείς μας έχτισαν αυτή τη χώρα. Θα έχουν το δικαίωμα να γεράσουν σε αυτήν;

Ανήκω στη δεύτερη γενιά Αλβανών μεταναστών/ριών στην Ελλάδα. Σε μια γενιά που μεγάλωσε ανάμεσα σε δύο κόσμους και στο ενδιάμεσο, που έμαθε από μικρή ηλικία τι σημαίνει να πρέπει να αποδεικνύεις διαρκώς ότι ανήκεις κάπου. Μεγαλώσαμε σε μια χώρα που για πολλούς από εμάς ήταν η μοναδική πατρίδα που γνωρίσαμε, αλλά που συχνά μας αντιμετώπιζε σαν να βρισκόμασταν προσωρινά εδώ. Μάθαμε να μεταφράζουμε έγγραφα, να εξηγούμε νόμους στους γονείς μας, να συνοδεύουμε τις οικογένειές μας σε δημόσιες υπηρεσίες να υπογράψουμε για χάρη τους καθώς δεν ήξεραν να γράφουν ελληνικά και να καταλαβαίνουμε από πολύ νωρίς πως η ζωή ενός μετανάστη και μίας μετανάστριας δεν καθορίζεται μόνο από τη δουλειά του, αλλά και από ένα χαρτί, μια άδεια διαμονής, μια διοικητική απόφαση ενα όνομα, ενα επίθετο και μια προφορά.

Σήμερα, μεγαλώνοντας, συνειδητοποιώ όλο και περισσότερο κάτι που ως παιδί δεν μπορούσα να κατανοήσω πλήρως: **οι άνθρωποι που πέρασαν τη ζωή τους δουλεύοντας για να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον στα παιδιά τους, δεν έχουν απαραίτητα εξασφαλισμένο ούτε το δικαίωμα να γεράσουν με αξιοπρέπεια.**

Η γενιά των γονιών μας ήρθε στην Ελλάδα σε μια περίοδο που η χώρα χρειαζόταν εργατικά χέρια. Σε μια περίοδο που η γενιά αυτή βρήκε ως μοναδική λύση για ζωή την ξενιτιά. Άνθρωποι που άφησαν πίσω οικογένειες, σπίτια, γλώσσες και ολόκληρες ζωές. Εργάστηκαν στις οικοδομές, στα χωράφια, στην καθαριότητα, στη φροντίδα ηλικιωμένων, στα σπίτια της ελληνικής μεσαίας τάξης. Έκαναν τις πιο βαριές, τις πιο κακοπληρωμένες και συχνά τις πιο αόρατες δουλειές.

Ένα εκκωφαντικό πεδίο αορατότητας που ζούσαν και συνεχίζουν να ζουν.

Πόσες πολυκατοικίες χτίστηκαν από χέρια Αλβανών εργατών; Πόσα ελληνικά νοικοκυριά στηρίχθηκαν στην εργασία μεταναστριών; Πόσοι άνθρωποι δούλεψαν ανασφάλιστοι, όχι επειδή το επέλεξαν, αλλά επειδή αυτή ήταν πολλές φορές η μοναδική δυνατότητα επιβίωσης που τους προσφερόταν; Και τώρα, ύστερα από δεκαετίες εργασίας, έρχεται το ερώτημα τι απομένει σε αυτούς τους ανθρώπους όταν το σώμα τους δεν αντέχει άλλο;

Η συνταξιοδότηση των μεταναστών δεν είναι απλώς ένα τεχνικό ζήτημα ασφαλιστικών εισφορών. Είναι βαθιά πολιτικό. Αφορά τον τρόπο με τον οποίο το κράτος αντιλαμβάνεται την εργασία, την κοινωνική προστασία και τελικά το ποιος θεωρείται άξιος να απολαμβάνει δικαιώματα.

Για δεκαετίες, οι μετανάστες αντιμετωπίστηκαν ως αναγκαίο εργατικό δυναμικό, αλλά όχι πάντοτε ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας. Η εργασία τους ήταν ευπρόσδεκτη, η παρουσία τους όμως συχνά υπό διαρκή αμφισβήτηση. Μπορούσαν να παράγουν πλούτο, να πληρώνουν εισφορές και φόρους, να μεγαλώνουν παιδιά, να συμμετέχουν στην οικονομική και κοινωνική ζωή. Ωστόσο, η πρόσβασή τους σε δικαιώματα εξακολουθούσε να εξαρτάται από ένα σύνθετο πλέγμα προϋποθέσεων, εγγράφων και διοικητικών περιορισμών.

Ήμασταν αρκετά χρήσιμοι για να δουλεύουμε, αλλά όχι πάντα αρκετά αποδεκτοί για να έχουμε τα ίδια δικαιώματα.

Αυτό αποτελεί μία από τις βαθύτερες αντιφάσεις της μεταναστευτικής εμπειρίας. Ενα μονοπάτι από τον κοινωνικό αποκλεισμό στον θεσμικό ρατσισμό. Δεν μπορούμε, ωστόσο, να μιλάμε για τη συνταξιοδότηση των μεταναστών χωρίς να μιλήσουμε για τον θεσμικό και κρατικό ρατσισμό. Γιατί ο ρατσισμός δεν περιορίζεται στις προσβολές που ακούσαμε ως παιδιά, στα βλέμματα καχυποψίας ή στα στερεότυπα που συνόδευσαν το αλβανικό μας επίθετο. Δεν εκδηλώνεται μόνο μέσα από τη βία των ακροδεξιών ομάδων ή τις ξενοφοβικές αντιλήψεις ενός μέρους της κοινωνίας. Μπορεί να ενσωματώνεται στους ίδιους τους θεσμούς, στις διοικητικές πρακτικές και στις πολιτικές που καθορίζουν ποιος έχει πρόσβαση σε δικαιώματα και υπό ποιες προϋποθέσεις.

Ως παιδί μεταναστών, μεγάλωσα σε μια κοινωνία όπου η καταγωγή μπορούσε να μετατραπεί σε λόγο αμφισβήτησης της θέσης σου μέσα σε αυτήν. Οι γονείς μας δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο τις δυσκολίες της εργασίας και της επιβίωσης. Έπρεπε διαρκώς να αποδεικνύουν τη νομιμότητα της παρουσίας τους, να ανανεώνουν άδειες διαμονής, να συγκεντρώνουν δικαιολογητικά και να εξαρτούν την καθημερινότητά τους από γραφειοκρατικές διαδικασίες που συχνά τους αντιμετώπιζαν περισσότερο ως προσωρινούς φιλοξενούμενους παρά ως ανθρώπους που είχαν εγκαταστήσει ολόκληρη τη ζωή τους εδώ.

Αυτή η διαρκής αβεβαιότητα και επισφάλεια δεν αποτελεί απλώς μια διοικητική δυσλειτουργία. Όταν οι θεσμοί δημιουργούν ή αναπαράγουν δυσανάλογα εμπόδια για συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες, τότε ο αποκλεισμός αποκτά θεσμικά χαρακτηριστικά. Και όταν η πρόσβαση στην εργασία, στην ασφάλιση και στην κοινωνική προστασία συνδέεται με ένα επισφαλές καθεστώς διαμονής, η ανισότητα δεν περιορίζεται στο παρόν. Συσσωρεύεται μέσα στον χρόνο και μπορεί να μετατραπεί σε φτώχεια και ανασφάλεια στα γηρατειά.

Σε αυτό το έδαφος αναπτύσσεται και η ακροδεξιά ατζέντα, η οποία επιχειρεί να παρουσιάσει τον μετανάστη ως απειλή για την κοινωνική συνοχή, την οικονομία και το κράτος πρόνοιας. Η αντίληψη ότι οι μετανάστες επιβαρύνουν το ασφαλιστικό σύστημα ή διεκδικούν παροχές εις βάρος των υπόλοιπων εργαζομένων αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης ξενοφοβικής ρητορικής, η οποία μετατοπίζει τη συζήτηση από τις κοινωνικές ανισότητες και τις συνθήκες εργασίας στην εθνική καταγωγή των

ανθρώπων.

Το ιδιαίτερα ανησυχητικό είναι ότι τέτοιες αντιλήψεις δεν περιορίζονται πάντοτε στο περιθώριο της ακροδεξιάς. Μπορούν να διαπερνούν τον κυρίαρχο πολιτικό λόγο, να εμφανίζονται με τη μορφή της δημοσιονομικής αναγκαιότητας, της αυστηροποίησης των προϋποθέσεων ή της υποτιθέμενης προστασίας των εθνικών συμφερόντων. Έτσι, ο αποκλεισμός μπορεί να παρουσιάζεται ως ουδέτερη διοικητική επιλογή, ακόμη και όταν οι συνέπειές του επιβαρύνουν δυσανάλογα ανθρώπους με μεταναστευτική διαδρομή.

Δεν χρειάζεται ένας θεσμός να χρησιμοποιεί ρατσιστική γλώσσα για να παράγει αποτελέσματα που αναπαράγουν εθνοτικές ανισότητες.

Ακριβώς εδώ χρειάζεται να αναγνωρίσουμε ότι ο ρατσισμός δεν είναι μόνο ζήτημα ατομικών προκαταλήψεων. Είναι και ζήτημα εξουσίας. Αφορά το ποιος μπορεί να εργάζεται χωρίς να διεκδικεί, ποιος φοβάται να καταγγείλει τον εργοδότη του, ποιος κινδυνεύει να χάσει τη νομιμότητα της διαμονής του και ποιος, ύστερα από δεκαετίες εργασίας, ανακαλύπτει ότι η κοινωνική του προστασία παραμένει ανεπαρκής. Αυτή η σχέση ανάμεσα στη μεταναστευτική επισφάλεια και στην εργασιακή εκμετάλλευση έχει βαθιά ταξικό χαρακτήρα. Η περιθωριοποίηση των μεταναστών δεν σημαίνει μόνο κοινωνικός αποκλεισμός. Μπορεί να λειτουργεί και ως μηχανισμός παραγωγής ενός πιο ευάλωτου εργατικού δυναμικού, με περιορισμένη διαπραγματευτική ισχύ και μεγαλύτερη έκθεση στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Όταν αυτή η εργασιακή διαδρομή καταλήγει σε ανεπαρκή ασφαλιστικά δικαιώματα, η εκμετάλλευση αποκτά μια ακόμη διάσταση: συνεχίζει να καθορίζει τη ζωή του ανθρώπου ακόμη και όταν εκείνος δεν μπορεί πια να εργαστεί.

Για τη δική μου γενιά, αυτή η πραγματικότητα έχει ιδιαίτερη σημασία. **Γιατί μεγαλώσαμε μέσα στην αντίφαση μιας κοινωνίας που μας ζητούσε να «ενσωματωθούμε», ενώ ταυτόχρονα διατηρούσε μηχανισμούς που μπορούσαν να μας αποκλείουν.** Μας ζητούσαν να μιλάμε ελληνικά, να σπουδάζουμε, να εργαζόμαστε, να αποδεικνύουμε καθημερινά ότι ανήκουμε εδώ. Όμως η κοινωνική αποδοχή δεν συνοδευόταν πάντοτε από την ισότιμη αναγνώριση των δικαιωμάτων των οικογενειών μας.

Δεν μπορεί η «ένταξη» να αποτελεί μια ατελείωτη υποχρέωση των μεταναστών, ενώ η ισότητα παραμένει μια διαρκώς αναβαλλόμενη υποχρέωση του κράτους.

Η αντιμετώπιση του θεσμικού ρατσισμού, επομένως, δεν εξαντλείται στην καταδίκη των ακροδεξιών αντιλήψεων. Προϋποθέτει την εξέταση των ίδιων των πολιτικών που δημιουργούν αποκλεισμούς, την άρση των διακρίσεων και την ουσιαστική κατοχύρωση κοινωνικών δικαιωμάτων ανεξάρτητα από την καταγωγή. Γιατί μια κοινωνία δεν γίνεται λιγότερο ρατσιστική μόνο όταν καταδικάζει το μίσος. Γίνεται λιγότερο ρατσιστική όταν οι θεσμοί της παύουν να αναπαράγουν τις ανισότητες που

επιτρέπουν στο μίσος να βρίσκει έδαφος. Και για τους γονείς μας, αυτό δεν είναι μια αφηρημένη θεωρητική συζήτηση. Είναι το ερώτημα αν, ύστερα από μια ολόκληρη ζωή εργασίας, θα μπορέσουν επιτέλους να ζήσουν χωρίς τον φόβο της επόμενης διοικητικής απόφασης, της επόμενης οικονομικής δυσκολίας, της επόμενης αμφισβήτησης του δικαιώματός τους να ανήκουν εδώ.

Η εκμετάλλευση δεν τελειώνει όταν τελειώνει η εργασία

Ως άνθρωπος της δεύτερης γενιάς, δεν μπορώ να αντιμετωπίσω αυτό το ζήτημα αποστασιοποιημένα. Γιατί όταν μιλάμε για τη σύνταξη των μεταναστών, δεν μιλάμε για μια αφηρημένη κοινωνική κατηγορία. Μιλάμε για τους γονείς μας. Για ανθρώπους που τους είδαμε να φεύγουν νωρίς το πρωί και να επιστρέφουν εξαντλημένοι το βράδυ. Για σώματα που κουβαλούν πάνω τους δεκαετίες σωματικής εργασίας, ανασφάλειας και καθημερινής αγωνίας.

Μιλάμε για μια γενιά που έμαθε να μη ζητά πολλά. Που πολλές φορές αναγκάστηκε να σκύψει το κεφάλι μπροστά στην εργοδοτική αυθαιρεσία και στ' αρατσιστικά βρισίδια, όχι από υποταγή, αλλά επειδή η απώλεια μιας δουλειάς μπορούσε να σημαίνει την απώλεια της δυνατότητας να παραμείνει νόμιμα στη χώρα. Και η μη δυνατότητα να είσαι μαζί με την οικογένεια σου. Μια γενιά που έμαθε να επιβιώνει μέσα στην επισφάλεια και να μετατρέπει τη δική της στέρηση σε δυνατότητες για τα παιδιά της.

Δεν θέλω όμως να εξιδανικεύσω αυτή τη θυσία. **Γιατί πίσω από την αφήγηση του «μετανάστη που δούλεψε σκληρά και τα κατάφερε» κρύβεται πολλές φορές η κανονικοποίηση της εκμετάλλευσης και του κρυμμένου ρατσισμού.** Δεν είναι ηρωισμός να αναγκάζεσαι να εργάζεσαι χωρίς ασφάλιση. Δεν είναι αρετή να μη διεκδικείς τα δικαιώματά σου από φόβο. Δεν είναι επιτυχία μιας κοινωνίας να στηρίζεται στην εξάντληση ανθρώπων που θεωρεί αναλώσιμους. Στα αμέτρητα, απλήρωτα, μαύρα ωράρια που δούλεψαν χωρίς συμβάσεις.

Και δεν μπορούμε να μιλάμε για ίσες ευκαιρίες όταν οι συνέπειες αυτής της εκμετάλλευσης ακολουθούν τους ανθρώπους μέχρι τα γεράματά τους.

Το ζήτημα έχει και μια βαθιά έμφυλη διάσταση. Οι μετανάστριες εργάστηκαν και συνεχίζουν να εργάζονται σε τομείς όπου η αδήλωτη ή υποδηλωμένη εργασία, η επισφάλεια και η υποτίμηση της φροντίδας έχουν αφήσει τεράστια κενά στην ασφαλιστική τους ιστορία. **Οι «εσωτερικές» γυναίκες που φρόντισαν τα παιδιά και τους ηλικιωμένους άλλων οικογενειών μπορεί να βρεθούν αντιμέτωπες με την αδυναμία να εξασφαλίσουν οι ίδιες αξιοπρεπή φροντίδα στα γηρατειά τους.**

Γυναίκες μετανάστριες που γνώρισαν σκληρή έμφυλη βία, καταπίεση και εκμετάλλευση.

Μητέρες, κόρες και αδερφές που είχαν χρόνια να δουν τις οικογένειες τους. Τα αόρατα σύγχρονα δουλικά.

Αυτή η αντίφαση δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από την ταξική θέση, το φύλο και τη μεταναστευτική ιδιότητα.

Παράλληλα, οι προϋποθέσεις διαμονής που συνδέονται με συγκεκριμένες συνταξιοδοτικές παροχές, οι δυσκολίες αναγνώρισης ασφαλιστικού χρόνου και τα κενά ασφάλισης δημιουργούν πρόσθετα εμπόδια. Δεν αντιμετωπίζουν όλοι οι μετανάστες τα ίδια προβλήματα ούτε διέπονται όλες οι συντάξεις από τους ίδιους κανόνες και νομικά καθεστώτα. Όμως η ουσία παραμένει ίδια ότι **ένα σύστημα κοινωνικής προστασίας δεν μπορεί να αγνοεί τις πραγματικές συνθήκες μέσα στις οποίες εργάστηκαν ολόκληρες γενιές ανθρώπων.**

Η σύνταξη δεν είναι φιλανθρωπία. Δεν είναι ανταμοιβή για την καλή συμπεριφορά ενός μετανάστη ούτε απόδειξη ότι κατάφερε να ενσωματωθεί αρκετά. Είναι κοινωνικό δικαίωμα, συνδεδεμένο με την εργασία, την αναδιανομή και την υποχρέωση μιας κοινωνίας να προστατεύει τους ανθρώπους της από τη φτώχεια και την εγκατάλειψη. **Και εδώ βρίσκεται, για μένα, το πιο ουσιαστικό πολιτικό ερώτημα. Γιατί το δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή ζωή στα γεράματα πρέπει να εξαρτάται από την εθνικότητα, την καταγωγή ή από μια διαδρομή νομιμοποίησης που πολλές φορές το ίδιο το κράτος έκανε εξαιρετικά δύσκολη;**

Από την ατομική επιβίωση στη συλλογική διεκδίκηση

Η διεκδίκηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των μεταναστών/ριών δεν μπορεί να περιορίζεται σε επιμέρους διοικητικές διορθώσεις και εγκυκλίους νομικού ενδιαφέροντος. Χρειάζεται να συνδεθεί με μια συνολικότερη διεκδίκηση για καθολική κοινωνική ασφάλιση, αναγνώριση της πραγματικής εργασίας, προστασία απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, άρση των διακρίσεων και ουσιαστική πρόσβαση όλων των ηλικιωμένων σε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης.

Γιατί το πρόβλημα δεν είναι ότι οι μετανάστες ζητούν περισσότερα από όσα δικαιούνται. Είναι ότι επί δεκαετίες πολλοί αναγκάστηκαν να ζουν και να εργάζονται με λιγότερα από όσα δικαιούνταν.

Και η επόμενη γενιά έχει έναν ιδιαίτερο λόγο να μιλήσει γι' αυτό.

Μεγαλώσαμε ακούγοντας ότι οι γονείς μας ήρθαν εδώ για να έχουμε εμείς μια καλύτερη ζωή. Ότι όλες οι δυσκολίες, οι στερήσεις και οι ταπεινώσεις άξιζαν, αρκεί εμείς να σπουδάσουμε, να εργαστούμε και να μη χρειαστεί να περάσουμε τα ίδια. Όμως η δική μας «κοινωνική πρόοδος» δεν μπορεί να μετριέται με την εγκατάλειψη της προηγούμενης γενιάς. Δεν μπορούμε να θεωρούμε ότι η μεταναστευτική ιδιότητα ολοκληρώνεται τη στιγμή που τα παιδιά μεταναστών αποκτούν πτυχία, ελληνική ιθαγένεια ή μια σχετική κοινωνική αναγνώριση, ενώ οι γονείς τους συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν την ανασφάλεια και να βρίσκονται στην αορατότητα.

Η δική μας χειραφέτηση δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στη σιωπή για την εκμετάλλευση των γονιών μας.

Ούτε όμως θέλω να περιορίσω αυτή τη διεκδίκηση μόνο στους δικούς μας ανθρώπους ή μια συγκεκριμένη εθνοτική ομάδα. Το δικαίωμα στην αξιοπρεπή συνταξιοδότηση αφορά εξίσου τον Έλληνα εργαζόμενο, την Αλβανίδα καθαρίστρια, τον Πακιστανό εργάτη γης, τη Γεωργιανή φροντίστρια, τον Ρομά πωλητή στην λαϊκή αγορά κάθε άνθρωπο που εργάστηκε και γερνά μέσα σε αυτή την κοινωνία. Η αντιπαράθεση ανάμεσα στους ντόπιους και τους μετανάστες εργαζόμενους δεν εξυπηρετεί τα κοινά τους συμφέροντα. Αντίθετα, η κοινή διεκδίκηση κοινωνικών δικαιωμάτων μπορεί να αμφισβητήσει τις συνθήκες επισφάλειας που επηρεάζουν και τους δύο.

Δεν είναι ζήτημα διεκδίκησης ενός ιδιαίτερου προνομίου για τους μετανάστες/ριες/ά. Είναι ζήτημα συλλογικής διεκδίκησης μιας κοινωνίας στην οποία κανένας άνθρωπος δεν θα χρειάζεται να αποδείξει την εθνική του καταγωγή για να ζήσει με αξιοπρέπεια. Γιατί οι γονείς μας δεν είναι απλώς ένα απο τα κεφάλαια στην ιστορία του μεταναστευτικού φαινομένου στην Ελλάδα. Είναι οι άνθρωποι που έζησαν εδώ, αγάπησαν εδώ, μεγάλωσαν παιδιά εδώ, κουράστηκαν εδώ, πλήρωσαν εδώ, έκλαψαν εδώ, εργάστηκαν εδώ. Και έχουν δικαίωμα να γεράσουν εδώ, χωρίς να αντιμετωπίζουν τα γηρατειά ως μια ακόμη περίοδο φόβου, ανασφάλειας και εγκατάλειψης.

Δεν τους χρωστάμε απαραίτητα ευγνωμοσύνη. **Ως κοινωνία, τους οφείλουμε δικαιοσύνη.**

Και ίσως αυτή να είναι μία από τις σημαντικότερες πολιτικές ευθύνες της δικής μας γενιάς. **Να μετατρέψουμε όσα βιώματα οι γονείς μας αναγκάστηκαν να υπομείνουν σιωπηλά σε συλλογικές διεκδικήσεις. Γιατί δεν αρκεί να αναγνωρίζουμε ότι «οι μετανάστες έχτισαν αυτή τη χώρα», μια φράση που ακούγεται συχνά απο τους ντόπιους. Πρέπει να αναγνωρίσουμε και αυτο που δεν λέγεται συχνά το αδιαπραγμάτευτο δικαίωμά τους να γεράσουν με αξιοπρέπεια μέσα σε αυτήν.**

Και αυτό δεν είναι ζήτημα ευγνωμοσύνης. Είναι ζήτημα κοινωνικής και ταξικής δικαιοσύνης. **Ας σταματήσουμε, λοιπόν, να μιλάμε για τις μετανάστριες/ες σαν να πρόκειται για ανθρώπους που οφείλουν αιώνια ευγνωμοσύνη σε ένα κράτος επειδή τους «επέτρεψε» να ζήσουν και να εργαστούν εδώ. Οι γονείς μας δεν χρωστούν ευγνωμοσύνη για την σκληρή εκμετάλλευσή τους, ούτε πρέπει να απολογούνται για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Και είναι βαθιά υποκριτικό ένα πολιτικό σύστημα να επικαλείται την προσφορά των μεταναστών όταν χρειάζεται εργατικά χέρια, αλλά να αντιμετωπίζει τις ανάγκες τους ως δημοσιονομικό βάρος όταν εκείνοι γερνούν.**

Απέναντι στην ακροδεξιά θεσμική ρητορική που θέλει τους μετανάστες/ριες ανεπιθύμητους/ες και «λαθραίους», στις κρατικές πολιτικές που αναπαράγουν τον αποκλεισμό τους, η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη μια έκκληση για συμπόνια. Πρέπει να είναι η διεκδίκηση της ισότητας. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο βίαιο από μια κοινωνία που ενώ αποδέχεται την επισφαλή εργασία ενός ανθρώπου, να συνεχίζει να αμφισβητεί το δικαίωμά του στην αξιοπρέπεια. Και ως δεύτερη γενιά δεν θα έπρεπε να έχουμε υποχρέωση ή να είμαστε ευγνώμονες για τα αδιαπραγμάτευτα δικαιώματα που κατακτήσαμε, ούτε να σιωπούμε μπροστά σε εκείνα που στερούνται ακόμη οι γονείς μας.

Δεν είμαστε η απόδειξη ότι το σύστημα της εκμετάλλευσης πέτυχε να μας ενσωματώσει. Είμαστε η γενιά που μπορεί να αμφισβητήσει τους όρους με τους οποίους απαίτησε να «ενσωματωθούμε».

Γιατί η «ενσωμάτωση» δεν είναι αθώος όρος. Είναι βαθιά ρατσιστικός, καθώς προϋποθέτει θέσεις εξουσίας που ορίζουν ποιο είναι το «εμείς», ποιος επιτρέπεται να ανήκει και ποιος μένει απέξω. Δεν διεκδικούμε μια θέση μέσα σε αυτό το «εμείς». Διεκδικούμε να αμφισβητήσουμε μορφές θεσμικής εξουσίας που ορίζει τον μετανάστη ανάλογα με τα συμφέροντα της, **να ανατρέψουμε τους όρους με τους οποίους μοιράζει δικαιώματα και να φτιάξουμε συλλογικά μια κοινωνία που δεν θα έχει ανάγκη να ενσωματώσει κανέναν, γιατί θα έχει μάθει να μοιράζεται τα δικαιώματα ίσα και με όλους ανεξαρτήτως εθνοτικής καταγωγής, φύλου και σεξουαλικότητας.** Δεν παλεύουμε λοιπόν για ενσωμάτωση. Παλεύουμε για συντάξεις, για ασφάλιση, άδειες διαμονής για αξιοπρέπεια δηλαδή για δικαιώματα που δεν προϋποθέτουν να μας αποδεχτεί κανείς για να τα αναγνωρίσει.

Στηρίζουμε το δίκαιο αίτημα για ίσα δικαιώματα στις συντάξεις για τους μετανάστες/τριες/ά.

Υπόγραψε εδώ:

https://secure.avaaz.org/community_petitions/en/the_greek_government_equal_pensions_for_immigrants_living_in_greece/